

Megjelenik minden hó 1 én.
Előfizetési díj egy évre 30000 K.
Amerikában az előfizetési díj
portóval 2 dollár.
Tíz példányt portómentesen küldünk.

A PÜSPÖKIMETHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
WALLRABENSTEIN JAKAB
Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10. sz.
Hova a kéziratok és előfizetések küldendők

Mit vár Isten tőlünk?

(Zsid. 10. 13.)

Részletek Dr. Waldorf methodista püspök Bada-
pesten 1926. aug. 15-én tartott beszédéből.

Szent igénk arról szól, hogy Jézus várva-
várja, míg ellenségei lába zsámolyává iétetnek.

E nagyjelentőségű szavak alapján szeretnék
arról szólni: mit vár Isten tőlünk, s mit vá-
runk mi az Istentől? Ha a ma egybegyűlt hall-
gatóságot nézem, akkor nemcsak az itt meg-
jelent 200—300 embert látom, hanem lelki szem-
mel látom azt a 30 millió methodistát,
aki ma térdet hajt az Isten előtt. Nem csupán
a magyarországi hívő testvéreket látom ebben a
szép és kedves országban, hanem látom az őt
világrészben élő összes methodista hívőket, amint
imádkozó lélekkel közelednek ma ahhoz, akiktől jó
minden áldás, minden jó és tökéletes adomány.

Mi emberek olyanok vagyunk, hogy egyik a
másiktól vár valamit. Elvárja egyik a másiktól,
hogy szeresse, tisztelje, támogassa, s őt ember-
társának tartsa. Különösen jól megértjük, hogy
mit várunk mi emberek egymástól, ha a prédiká-
tór és a gyülekezet egymáshoz való viszonyát
festem.

A gyülekezet joggal elvárja prédikátorától,
hogy az evangéliumot hirdesse. A tiszta, hamis-
ítatlan Jézusi tanítást adja. Elvárja, hogy jó
lelki táplálékot nyújtson neki, olyat, amelyből
maga is táplálkozik s melynek erejét ő maga is
megtapasztalta önmaga életében. Elvárja, hogy
kenyeret adjon s ne követ.

Aki valahol fellép mint énekművész, attól
elvárják, hogy szépen tudjon énekelni s éneké-
vel gyönyörködtesse a hallgatókat. Aki az
evangéliumot hirdeti, attól elvárja a gyüleke-
zet, hogy az evangéliom szerin' éljen. A gyü-
lekezet elvárja prédikátorától, hogy hétköznap is
úgy éljen, ahogy vasárnap a szószéken beszél;
hogy hétköznap is bizonyítsa be a prédikátor azt,
hogy ő Isten embere, Isten küldötte, hogy ő

orvosa a léleknek, és jó pásztor a nyájnak, aki
kicsinyekkel, nagyokkal, szegényekkel, gazdar-
gokkal egyaránt odaadó szeretettel törődik.

Amint a gyülekezet ezeket elvárja prédiká-
torától, éppen úgy a prédikátor is joggal elvárja
gyülekezetétől, hogy őt pl. csendességben várja,
mikor belép a gyülekezetbe, ne hangosan be-
szélgetve. Várják őt áhitatos lélekkel, csendben
imádkozva s áldást könyörögve az Urtól. —
Elvárja gyülekezetétől, hogy szívüket, életüket
az Urnak adják, de ugyanakkor adják pénzü-
ket, vagyonukat is az Urnak. Legyenek ada-
kozó természetűek, akik szívesen nyitják ki ke-
züket, amikor valahol az Ur dicsőségére és lelkek
mentésére egy hajlékot kell építeni, vagy ha
elhagyottakat, aggókat, özvegyeket, árvákat s
betegeket kell támogatni. A prédikátor elvárja
hogy gyülekezte tagjai vele együtt szolgálják
az Urat s munkálkodjanak közösen az Ur szőlő-
lőjében; elvárja, hogy ne egyedül ő dolgozzék,
hanem vele együtt dolgozzanak a gyülekezet fia-
tal és öreg tagjai a Jézus ügyén, mely közös
ügy, nemcsak a prédikátor magánügye, hanem
minden tagnak közös ügye.

Őt gyermekkel áldott meg az Ur. Gyermek-
keimtől elvárom, hogy engem szeressenek, tiszteljenek,
szót fogadjanak. Elvárom, hogy jók
legyenek, hogy nevemnek becsületet szerez-
zenek, s ne hozzanak reám szégyent. Elvárom,
tőlük, hogy szeressék ember társaikat s legyenek
jó hazafiak.

Viszont gyermekeim is elvárhatják tőlem,
mint apától, hogy egészségesen szülessenek meg.
Sok gyermek apja bűne miatt beleg. Elvárhat-
ják, hogy lelkiismeretes ápolásban, gondozásban
részesüljenek. Elvárhatják, hogy szeressém s jó
nevelésben részesítsem s jó példát adjak nekik
a munkában, szórakozásban, pihenésben. Elvár-
hatják, hogy időm egy része az övéké legyen, azt
nekik szenteljem, velük foglalkozzak.

Igen, szülő a gyermekétől s viszont a gyer-
mek a szülőjétől vár, valamit.

Sajnálatra méltók az olyan gyermekek, akiknek gazdag szülei nem érnek rá a gazdaság miatt, hogy velük foglalkozzanak s nekik is szenteljenek egy kis időt.

A munkás elvárja munkaadójától, hogy az fizesse őt úgy, amint munkájával azt megérdemli, hogy abból meg lehessen élni. Jaj egyszer azoknak, akik a munkást zsarolják s nem adják ki a jól megszolgált, s megérdemelt bért.

De a munkaadó is elvárhatja a munkástól, hogy az a megáldapított órabérért adjon lelkiismeretes, jó munkát, adja teljes erejét, tudását és egész idejét. Ne nézze munkaközben mindig a zsebóráját.

A kormány elvárja alattvalóitól, hogy azok engedelmesekek, munkások és takarékosak legyenek s minden előrt rendelkezésnek és törvénynek eleget tegyenek.

Visszont az alattvaló elvárja a kormánytól, hogy élet- és vagyonbiztonsága felett örködjék s alattvalóinak testi és lelki jólétével törődjék.

Ime így vár egyik a másiktól valamit, testi és lelki javakat

Isten is azt várja tőlünk, hogy mi legyünk az ő jó gyermekei. Azt várja, hogy mi az ő nevére, országára ne hozzunk szegényt. Ne cselekedjünk olyasmit, ami miatt a sötétben kell bujkálnunk.

Elvárja, hogy teljes szívünkkel őt szeressük. Hogy két urnak ne szolgáljunk. Hogy a Jézus

nyomdokaiban járjunk s vegyük magunkra naponta a keresztet s úgy kövessük. Ő pedig sok keresztényen szegényt hoz a Krisztus nevére, szegényt Isten országára, mikor nyílt és titkos bűnöknek szolgál.

A mi életünkkel dicsőítsük meg Jézust. Ezt akkor tesszük, ha úgy gondolkozunk, mint Ő, úgy cselekszünk, mint Ő, úgy törünk mint Ő, s úgy szeretünk, mint Ő szeretett. Pál apostol ezt megtette. Az ő élete bizonyosságot arra, hogyan kell életünkkel és halálunkkal Krisztust dicsőíteni. Isten tőled is elvárja, hogy így dicsőítsd őt, az ő fiában, Jézusban.

Mi elvárjuk Istentől, hogy megadja a mindennapi kenyeret, hogy segítsen testiékben, lelkiékben. Mi elvárjuk, hogy hibánkkal, gyarlóságainkkal, bűneinkkel szemben legyen hosszútűrő, legyen irgalmas s kegyelmes. Elvárjuk, hogy megbocsássa bűneinket s hogy örök életet nyerjünk. Elvárjuk, hogy minket gyermekeiként segítsen, vezessen, védjen, betakarjon.

A hívő lelkek fogjanak össze itt Magyarországon is s akkor óriási dolgokra lesznek képesek. Kezemnek ujjai egyenként gyengék, még a legkisebb lökésnek sem tudnak ellentállani. De ha ujjaimat ökölbe szorítom, akkor öklömmel le tudok sújtani, tudok támadni, tudok védekezni. Fogjanak össze a hívők s összefogásuknak sulya tekintélye, eredménye s ereje lesz. Ha a hívők nem egymás ellen harcolnak, hanem egymással kezelt fogva, akkor oly erősek, hogy a pokol

Hűsz érv a megtérés ellen.

X.

„Sok mindenről le kell mondanom.”

Ezzel az érvel a sátán sok embert tart vissza a megtéréstől. Azt állítja, hogy a Jézus követése nagyon sivárrá teszi az életet, mert sok mindenről le kell mondani, nem mehet bárhová s így alig van értelme az életnek.

Ugy-e ismételd a sátánnak ezen beszédjét? Annyszer hallottad hogy már magad is elhiszed.

Én pedig azt mondom: Soha ennél nagyobb hazugságot még nem mondtak. A sátán kezdettől fogva a hazugság atyja volt, jól ért hozzá, azért találta ki ezt az óriási hazugságot is.

Eppen az ellenkezője igaz. A Krisztus követése nem sivár, szomorú élet; ellenkezőleg csak a vele való közösségben tanuljuk megismerni, mi az igazán boldog élet.

Jó magam is sokáig kerestem a boldogságot. Kerestem a tudományban, a művészetben, a hangversenyteremben, a színházban, bef- és külföldi utazásokban. Nem találtam meg sehol. Mindig elégedetlenebb s boldogtalanabb lettem. Ez addig tartott, amíg Jézus meg nem fogta kezemet s azt nem mondta: Ne félj, megváltoztalak, neveden neveztelek, enyém vagy! Ettől az időtől

fogva tudom, mi a boldogság, mi az öröm. De nemesak én beszélek így, hanem mindenki, aki megtért, s Jézusra bízta magát.

Hidd el, nem egyéb rágalomnál, ha azt mondják, hogy Isten gyermekei s anyu ábrázatu emberek. Ez nem igaz. Isten gyermekei, akik nemcsak szavakkal, de tetteikkel is bizonyítják, hogy hívők, azok örvendő emberek. Nézz körül körülöttük. Egyetlen egyet sem fogsz találni, aki azt mondaná: nagyon sajnálom, hogy megtértem, mert azóta boldogtalan vagyok, örömtelen, sivár az életem. Nem, ilyen hívőt nem találsz s ha jételet napig is keresnéd.

Azt már többször hallottam, hogy a halálos ágyon egyes emberek afelett panaszkodtak s busultak, hogy a bűnök és a sátánnak éltek. Azonban azt még sohasem hallottam, hogy valaki afelett busult volna, hogy szívét Jézusnak adta. Nem is fogom hallani soha.

A Jézussal való élet: boldogság és gyönyörűség. Ha külsőleg véve mélységeken s próbákon is vezet által a hívő élet, azért mégis boldogság!

Ha ez igaz, akkor mégis hogyan lehetséges, hogy a sátán oly sok lelket vissza tud tartani a megtéréstől ilyen rágalimakkal? Azért, mert első planaira úgy látszik, hogy Jézus követése nagyon nehéz követelmények elé állítja az embert.

kapui sem arathatnak rajtuk djadalt.

Alljunk mindannyian a Jézus Krisztus zászlaja alá. Ő önmagát adta miérettünk. Elvárja, hogy mi is teljesen átadjuk magunkat Őnéki. Egy missziós utamon megszálltam egy amerikai szállóban. Éjjel 12 órakor nagy lármát hallottam az utcán. Felöltözködtem s lementem megnézni, miért van a nagy zaj. Rengeteg ember volt az utcán, valakit vártak. Érdeklődtem, hogy kit, vagy kiket. Az emberek csudálkoztak rajtam, hogy hogyan lehet valaki ebben a városban, aki nem tudja, miről van szó. Rögtön látták, hogy idegen vagyok itt. Az óriási néptömeg ünnepi fogadtatásban részesítette azokat a canadai katonákat, akik az angol királyné ezredéként mentek volt háborúba s most visszatértek Amerikába. Sokan vonultak ki, de kevesen tértek háza. Öröm, lelkesedés ragyogott a visszatérők arcán, s minduntalan kijáltották: »Királynénkért« »Királynénkért«. Igen, ők mint amerikai szabad állampolgárok önként mentek az angol királyné zászlaja alá, hogy életükkel, vérükkel szolgálják a királynét. A királynéért készek voltak szenvedni, meghalni!

Kedveseim, mi legyünk készek Királyunkért, Jézus Krisztusért, tünni, szenvedni, élni és ha kell meg is halni. Jézus a király, az Atya jobbján mellett, ezt elvárja övéitől. Ő elvárja, hogy jó barátai és ellenségei trónja előtt megalázkodjanak s ő benne ismerjék fel lelkük üdvözítőjét, a föld és ég királyát. **Jegyezte: W. J.**

Aki megtér, annak a bűntől el kell fordulnia s Jézushoz kell csatlakoznia. A megtérés ugyanis így határozható meg, hogy az a bűntől való elfordulás s a Krisztushoz való csatlakozás. Aki szereti a bűnt, az úgy látja, hogy nagyon nehéz azt elhagyni. Sokan szeretnék Jézust elfogadni, amellet a bűnt is szeretnék megtartani. Ez persze nem lehetséges: Aki Jézussal tart, az nem tarthat egyuttal a sátánnal. Két urnak nem lehet szolgálni.

Most azt kérdezem tőled, hát oly nehéz dolog, a bűnt elhagyni? Nem szerzett neked a bűn már elég szomorúságot s gondot? Ugye hogy már elegendő? Biztos lehetsz afelől, ha nem szakítasz a bűnnel, tönkre teszi örökre lelkedet!

Azán mi esoda előnyös cserébe mész bele. Odaadod a legrosszabbat, amid van, bűnös szívedet, ami a jelen és a jövő életben tönkre tenne s a legjobbjalapod, ami csak létezik: az isteni kegyelmet, békességet, örök életet. Ezek után nehéz-e még a választatás?

Nehéz, meri sok áldozatot kell érte hoznom. Nem járhatok színházba, bálba, korcsmába, kaszinóba, nem kártyázhatok, nem dohányozhatok. Ez csak elég nagy áldozat?

Semmiféle áldozatot nem kell hoznod: csak el kell valamit fogadnod, t. i. a Jézusban való üdvösséget. Egyebet nem kell tenned. Ha egyszer

HIREK.

— **Október 24-én** úgy a történelmi egyházak, mint a szabad egyházak megtartják a »biblia vasárnapot«. Ezen a vasárnapon megemlékeznek mindenütt a biblia elterjedéséről és azon áldásról, mely a biblia terjesztés nyomán jár. A biblia-társulat arra kéri az egyházakat és gyülekezeteket, hogy az ezen vasárnapon befolyó kollektát juttassák a biblia terjesztésére.

— **Halálozás.** Lakatos Pál és nejét, a nyíregyházi gyülekezet tagjait az Ur megörvendeztette ikerfiúcskával. Alig három heti ittjét után az Ur magához szólította mindkettőt. A szülők Jóbval mondták: Az Ur adta, az Ur elvette, legyen dicsérve az Ő nagy neve!

— **Herman J. vojvodovói (Bulgária)** prédikátor azt írja, hogy ifjúsági otthont építenek. Örülünk, hogy testvérünk hűséges munkálkodásának gyümölcsej már jelentkezik. Neki és kedves nejének sok erőt, egészséget és kitartást kívánunk.

— **Viktor Róbert és neje** szept. 29-én ülnek hajórá, hogy Amerikában, South-Band városában elfoglalják helyüket. A nyíregyházi gyülekezet testvérei me'eg szeretettel bucsúztak el tőlük egy vasárnapi istentiszteleten. Viktor testvér mint segéd működött a nyíregyházi gyülekezetben két évvel ezelőtt; kedves felesége pedig nyíregyházi leány s a nyíregyházi gyülekezet női ifjúságának volt a vezetője. Isten vezérelje testvéreinket az új

Jézus tulajdona lettél, akkor ki fog tünni, hogy az ami ezelőtt, élvezet volt számodra, az most már nem élvezet. Akkor már nem szükséges, hogy megmondjuk neked: ezt ne tedd többé, vagy azt ne tedd többé; magad fogod meghatározni: hová mchetsz, hová nem; mit szabad tenni s mit nem. S ez majd nem is esik nehezre, úgy, hogy nem lesz áldozat.

Magad is csodálkozol majd, hogy a régi öröme helyébe egészen új örömelek léptek. Az új örömelek s élvezeteket nem is hasonlíthatod majd a régiekhez. Régi örömeid után rendesen bánat következett. De a Jézussal együtt élvezett öröm tiszta emléket hagy a szívben mindörökre.

Most persze ezt még nem érted, de majd megérted s a szótárróval fogod te is mondani: »Ő megörvendeztetett az én lelkemet.«

Tehát ne hallgass azokra, akik azt mondják: sok áldozatot kell hoznod. Semmit sem kell hoznod, hanem inkább elfogadnod, t. i. lelked üdvösséget, amelyet Jézus vére hullása által megszerzett számodra is. Ha ezt elfogadtad, akkor ez úgy beölti a lelkedet, hogy többé nem leled kedvedet a világ muló örömeiben, s önként lemondasz a világról. Nem is lesz áldozat, hanem öröm és boldogság.

Azért csatlakozz Jézushoz. Nem leszel ezáltal szegényebb, hanem igazán gazdag! Nem sívár,

világba s áldja meg ottani munkálkodásukat gazdagon. Arra kérjük őket, maradjanak velünk szoros összeköttetésben.

— **Funk M. superintendens**, megrongált egészségének helyreállítása végett pár hétre Svájcba utazott. Az utolsó hónapok erősmunkája nagyon igénybe vette superintendensünket. Reméljük hogy pár hét múlva testben-lélekben megerősödve üdvözölhetjük megint körünkben. Isten segítse őt.

— **Kérelem.** Ezen kérelmet csak az igazán némesen érző és felebarátjait igazán szerető embertársainkhoz intézem. Egyházunk azt az elhivatást érzi, hogy magyar hazánkban egy szeretet intézményt létesítsen az *»eskórosok és hülyék«* részére. Ezek az emberiségnek azon szerencsétlenjei, sokszor megvetettjei, akikkel még a saját hozzátartozók sem szoktak valami nagy szeretettel bánni. A hülye családtagot rejtegetik, elítélik s szégyenkeznek miatta. Teher, akitől nem igen lehet szabadulni. Mi éppen az ilyen megvetetteket szeretnők testi és lelki gondozásba venni, hogy ezáltal úgy rajtuk, mint hozzátartozóikon könnyítsünk. E célból egy remek felkérésű házat vásároltunk, a nyíregyházi erdő mellett, amely kiinduló pontja lesz, az életbe léptetendő nagyarányú szeretetintézménynek. Hogy ezt az intézményt jól megalapozhassuk, felszerelhesük, életbeléptethessük, még igen sok pénzre van szükségünk. Aki szeretné előmozdítani, hogy magyar hazánkban minél előbb legyen egy

»Menhely az eskórosok és hülyék« részére, azt kérjük, juttassa e szent célra szóló adományait szerkesztőségünkbe. Mi a szavakban álló keresztyénység helyett, szeretnők a tettekben kifejezésre jutó keresztyénséget gyakorolni, Jézusnak ezen szavaira gondolva: »Amit cselekedtek eggyel az én kicsiny atyámfiai körül, én magammal cselekedtetek.«

— **Rothstein F.**, az Üdvhadserég ezredese kíséretével szept. 11—12-én (szombat—vasárnap) este a nyíregyházi kápolnában nagy propaganda előadást tartott az Üdvhadserég szervezetről, céljáról, feladatáról. Katonái egész héten át ostromolták Nyíregyházát, igen sok bombát (lapot) vetettek Házról-házra jártak énekelni s a *»Ségélykiállítás«* árusítani. Kápolnánk mindkét este zsufolásig megtelt. Rendkívüliségek íránt az emberek még ma is érdeklődnek. Az Üdvhadserég munkája szépen fejlődik. Pesten 700 millióért egy *»Férji otthon«* tettek s októberben megnyitják. Isten áldja meg működésüket!

— **A nyíregyházi ifjuság** szept. 29-én a »Salamon-bokor«-ban Skolnik A. osztályvezető házában nagyobb szabású missziói délutánt tartott. Sok hallgató volt jelen. De még több az ottani ev. iskolában tartott táncmulatságon. Isten dicséretére énekünkbe s imánkba folyton bele-bele szólt a szél által az iskolában játszó bandának muzsikája. Akik az istentiszteleten jelen voltak, igen csodálkoztak azon, hogyan lehet az iskolát, a kultúra és az Istenimádás szent helyét korcsmává

örömmélküli, de örömteljes lesz életed. S még ennél is többet nyersz, az örökkévalóság számára megmentett ember leszel!

A megtérésnél nem áldozathozatalról van szó, hanem annak elfogadásáról, amit Jézus átkasztott kezében feléd nyújt: ideig és örökkévaló boldogságot, üdvösséget! Fogadd el e drága ajándékot.

XI.

„Előbb élvezem az életet“

Ez is igen elterjedt szólásmód. Sokan gondolkoznak így. Sokan vannak, akik belátják a megtérés szükségességét. De a megtérést halogatják. Azért halogatják, hogy *előbb élvezzék az életet!*

Vajjon mit is értesz ezafélt: Előbb élvezem az életet? Ugyebár azt, hogy a világ örömeit, élvezeteit te éppen úgy habzsolod, mint a többi ember?

A világnak megvannak a maga élvezetei. Van finom és durva élvezet. Némelyek élvezik a zenét vagy a festészetet. Ezt esztétikai élvezetnek nevezzük. Mások viszont az ivásban, a paráznaságban találják élvezetüket. Ez durva élvezet. Ugy a finom, mint a durva élvezet abban az egyben hasonlít egymáshoz, hogy nem képes kielégí-

teni a lelket. Minél több az ilyen testi élvezet, annál sivárabb és üresebb lesz a lélek.

Ismertem valakit, aki igen sokat élvezett. Azt ette és itta, amit a zeme-szája megkívánt. Ha valahol egy híres énekművész fellépett — oda utazott. Élvezte a zenét. Élvezte az életet. Eleinte a finom élvezeteket. Később a durvábbakat is: az ivást, a paráznaságot. Jó állását elvesztette. Beteg lett. Lezüllött. Kétségbeesésében felakasztotta magát. De még idejekorán észrevették. Ime, ez az ember így élvezte az életet!

Talán közbeveted, hogy nem is kell az életet így élvezni, mint ez az illető tette. De hisz ez az illető sem úgy kezdte, amint végezte. A legfinomabb élvezeteknél kezdte. Aztán fokról fokra süllyedt. Végre öngyilkos lett.

Ha azt mondod, hogy előbb élvezni akarod az életet, attól tartok, hogy te is így járhatasz. Ezért figyelmeztetek. De tegyük fel hogy tényleg mindig csak a finom élvezeteknél maradsz s nem süllyedsz le a durva élvezetekig; kielégítik ezek a lelkedet? Boldoggá tesznek?

Nem. Magamról tudom. Én is kerestem élvezetet a művészetben, de nem találtam. Boldogtalan maradtam.

A világ élvezetei, akár finomak, akár durvák, hasonlítanak a kloroformhoz. Egy bizonyos ideig elfszibbasztják a lelket, a gond és a nyo-

degradálni. Egyházi és világi hatóságok miért engedték ezt meg?

Kétkereszt ifjúságunk annál nagyobb hűség-gel és harci kedvvel küzd a korcsmák, az ivás és a tánc ellen.

— **Márkus József györkönyi predikátor** szept. 6-án Nyiregyházán járt családi ügyben s ez alkalommal úgy a városban, mint a tanyán tartott istentisztelet. Ez alkalommal említette, hogy a *nagyszékelyi* methodista testvérek egy gyülekezeti házat vettek 15 millióért. A nyiregyházi testvérek a vételhez 600,000 koronát adtak. Örömmel állapítjuk meg, hogy most minden gyülekezetünk saját gyülekezeti házzal rendelkezik.

— **Amerikai templom-építés.** Az Egyesült Államokban az idén 3160 templomot építenek 284 millió dollár költséggel. 1921-ben 60 milliót fordítottak templom építésre, 1922-ben 80 milliót, 1924-ben 149 milliót; 1925-ben 185 milliót. Az az állam, ahol szesztilalom van s nincs korcsma — ime építhet templomokat. A templom biztosabb alapja az államnak mint a korcsma. Ezt azonban nálunk nem akarják belátni!

— **Előfizetését** minden olvasónk, aki eddig még nem küldte be, kérjük, hogy küldje be mindnél előbb. Még oly sokan a tavalyi előfizetés sem küldték be. Pedig mi szolgáltunk a lappal s költségünk is volt. Évi 40.000 korona igazán nem sok. Lehet negyed, v. félévenként is előfizetni.

mor estünök egy kis időre, de aztán újra itt van. Igazi kielégülést a világ nem tud adni. Ez lehetetlen.

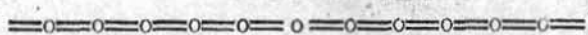
Ha ezt hosszú ideig nem is veszik észre azért egyszer csak eszjő az óra, amikor észre veszik. Néha azonban némelyeknél csak a halálos ágyon ébred fel a lelkiismeret. S akkor borzalommal ismerik fel, hogy be vannak csapva, hogy életüket elpocsékolták. Milyen rettenetes lehet az ilyen célnélküli élet!

Tudok olyan férfiről, aki úgy rendezte be az életét, ahogy neki tetszett. Nem szorult rá, hogy valami állást vállaljon. Gazdag volt. Csak kedvteléseknek élt. Bizonyára azt gondolod, ez aztán jó kiélvezhette az életet. Éveken át azon törte a fejét, hogyan találhatná fel a repülőgépet. Nem találta ki, pedig sokáig élt. A háza tele volt félig kész modellekkel, szárnyakkal. Sokat kísérletezett, sokat gondolkozott s mégsem ért el semmit. Te erre azt állítod, hogy az illető legalább kedvtelésének élt s élvezte életét; én meg azt mondom, hogy elpocsékolta.

Életünknek legyen célja és értéke. Ha valaki életét világi élvezetek hajhászásában tölti, az célnélkül elpocsékolja.

Akkor lehet az életet igazán élvezni, ha megterünk, mert csak akkor van az életnek igazi célja és értéke. Csak az tölti el életét szépen, értékesen és örömben, aki Jézussal él.

— **»Husz év a megtérés ellen«** c. tárcánk december havában mint könyv jelenik meg. Már most is lehet előjegyezni: Ker. könyvesház Budapest, Felsőerdősor 5. sz. Az ára lehető legolcsóbb lesz.

— **Mit tennél ha tudnád, hogy az éjjel meghalsz?** Wesleyt, a nagy angol evangélistát, a methodista egyház alapítóját egy alkalommal megkérdezte valamelyik hallgatója, hogy abban az esetben, ha biztosan tudná, hogy másnap éjjel tizenkét órakor meg fog halni, hogy lőttenél el a hátralévő időt.

»Hogyan, — felelt Wesley — csakugy, mint ahogyan most szándékozom azt felhasználni. Ma este elmennék Gloucesterbe prédikálni s ugyanott prédikálnék holnap reggel, holnap délelőtt átlovagolnék Tweksburyba s délután ott prédikálnék. Estefelé átmennék Martin barátom házához, vacsoráznék, beszélgetnék és imádkoznék a családdal együtt s aztán 10 órakor pihenőre térvé, lelkemet az én menyei Atyámnak ajánlanám, hogy lefeküdvén fáradtan, pihenésre, felébredhessek majd dicsőségben.«

Fentebb említett öngyilkos megtért, Jézusé lett. Ha összehasonlítja mostani életét azelőtti életével, mit gondolsz, vissza kívánja előbbi életét? Semmiképpen. Hi-zen csak most kezdte igazán az életet megismerni és élvezni.

Estefélét azt mondod, hogy az illető előbb jól kiélvezte az életet. Igen azt megtette, mert más életről nem tudott. Nem hallott még a megtérésről. Te azonban tudod, hogy a megtérés szükséges s akarsz is megtérni, csak most még nem. Ez azonban veszélyes dolog. Tudod, hogy meg kellene térned s mégsem térsz meg. Vajjon meddig vársz még? Vajjon meddig élvezheted az életet? Tudhatod azt? Oh a halál nagyon hamar érte jöhet. S aztán?

Ha pl. hirtelen, világi örömeid s élvezeteid közül szóljt el az Ur, mi lesz veled akkor?

Oh akkor jai lesz néked, mert csak a földi életet élvezted, közben pedig az örök életet eljátszottad. Ez pedig drága ár a világi örömkért. Vajjon mulandó örömkért örökre akarsz elkárhozni? Ez borzasztó lenne.

Kérlek kedves barátom, ne menj tovább ezen a veszélyes úton, mert a végén ott a kárhozat!

Ha azonban még lenne időd a megtérésre mielőtt meghalnál, s egyet még nagyon nélkülöznél: a *Jézussal eltöltött földi élet boldogságát*. Ez pedig nagy valami. Már egymagában ez is megéri hogy megtérjünk, még ha ugy is volna, hogy

Mindnyájunknak, mindig készen kellene lennünk, hogy életünk kötelességeit hűsége sen végezze, a halál ne döbentsen meg, ne találjon váratlanul bennünket.

— **A győzelem az Uról jön.** Lipót osztrák herceg 1315-ben 20.000 emberrel, ami akkoriban igen nagy hadsereg volt, Schwyz, Uri és Unterwalden ellen vonult. Biztosra vették a győzelmet. Igen sok kötelelet is hoztak magukkal, hogy ezzel majd a svájciaknak jószágát fogják összekötözve hazahajtani. Amiint azonban a svájci hegyek közt vonultak, egyszer csak óriási közapor zudult rájuk, a lovak megbokrosodtak, nagy zűrzavar keletkezett. Közben a svájciak főcsapata oldalba támadta az osztrákokat s teljes győzelmet aratott. Maga Lipót is alig kerülte ki a halált. A Példabeszédek könyvének 21. r. 31. v.-ben azt olvassuk, hogy bár lovakkal készülnek az ütközethez, de a győzelem az Uról jó!

Te is az Urra bíz magad, ne az erődre, vagy eszedre, vagy pénzedre, vagy emberekre. Egyedül az Urra! Tőle jó a segítség.

Bol. l. a. Drága gyöngyök. Egy nagyvilági nő, aki gazdagságát arra használta fel, hogy fenéig üritette a világ örömeit s gyönyöröit, súlyos betegen feküdt. — Nehézére esett lemondania a megszokott élvezetekről. Ápolónőjét arra kérte, hogy hozza el neki ékszerdobozkáját, hogy gyönyörködhessék a sok ékszerben, melyet ünnepe-

lyeken és bálokon hordott. Maga elé rakta s úgy gyönyörködött benne. Ápolónőjének pedig azt mondta: »Ugye ön is örülne, ha ilyen szép ékszerei s gyöngyei volna?«. »Nekem sebb gyöngyeim vannak, mint ezek!« — volt a válasz. »Szébbek? Hisz Ön nem is hordja, még sohase láttam s az enyémeik roppant drágák. Milyenek az Ön ékszerei?« Az ápolónő elővette bibliját s egymásután olvasta a szébbnél-szébb bibliai verseket, ígéreteket. Elmondta, hogy az ő gyöngyei, kincsei a menyek országában vannak s az ő menyei Atyja gondoskodik róla. A beteg figyelmesen hallgatta e bizonyítást. s úgy érezte, hogy ápolónőjének gyöngyei tényleg szébbek, értékesebbek mint az övéi. Érezte, hogy az ő szívében nincs oly öröm s boldogság, mint ápolónője szívében. Ettől fogva ő is kereste a lelki gyöngyöket s meg is találta.

Te milyen gyöngyökkel, s kincsekkel rendelkezel? Földiekkel, avagy menyekkel? Keress te is az egyetlen igaz gyöngyöt: Jézust! **Hallgasd meg okosabb enged.** Érdekes dolgot figyelt meg Amerikában egy természettudós. Nagy patakokon s kisebb folyókon néha kidőlt fatörzsek képeznek természetes hidat. Ha a vadkészek néha ilyen fatörzseken átmennek, megtörténi, hogy kettő találkozik éppen a hid, azaz fatörzs közepén. Fejjel egymásnak vannak. Nem mehetnek se előre, se hátra, mert a fatörzs keskeny. Ha egymásra törnének, mindketten a mélységbe zuhanának. Egy ideig farkasszemet néz-

tulvilági élet nincs is. Jézussal közösségben állni s úgy lélni az életet, az gyönyörűség.

Ha Jézus nélkül élsz, el vagy veszve örökre. Majd azzal töltöd az örökkévalóságot, hogy elpocskolt életed s élvezeted hajhászása miatt vádold magadat.

Ma még csatlakozhatsz Jézushoz. Ma még van erre idő. Ne halogasd elhatározásodat. — Siess, ne késékedj! Ne szalaszd el a kegyelmi időt!

Kedves lélek, ha igazán élvezni akarsz az életet, ha úgy akarsz eltölteni, hogy értéke és célja legyen, akkor térj meg! Jöjj Jézushoz!

Ő kijelégít, felüdít, megörvendeztet s boldogít! Dicsértessék az ő neve!

XII.

„Ugysem tudom véghezvinni.“

E kifejtésben benne foglaltatik annak elismerése, hogy a megtérés szükséges. Mert ugyebár, azt te is tudod, hogy meg kell téred? Csak attól tartasz, hogy a megtérés olyan kötelességeket hárítana rád, amelyeknek nem tudnál eleget tenni. Tudod, hogy életed sok tekintetben egészen megváltozna s arra gondolsz, hogyan is éljed ezt a megváltozott életet hivatásodban s családban, polgártársaid közt, úgy, amint az megtért keresztyénhez illik?

Nagyon örülök, hogy magad is érzed a megtérés szükséges voltát. Annak is örülök, hogy tudod, mi vár rád a megtért keresztyének életével kell megmutatni, hogy megtért. Aki úgy gondol, mint te, az hamarosan megtér! Hallgass csak ide, aggodalmaidra a következőket akarom elmondani:

Hogy milyen legyen életed megtérésed után, az nem is a te gondod. Ezzel egyelőre ne törődj. Ez az Urnak a dolga. Neked csak egy feladatod van: magadat az Urra bízni! Te csak elhatározod, hogy lelkedet, életedet az Urnak adod. Egyebet nem teszel. Ha igazi megtérés által az Ur pártjára állottál, akkor majd az Ur is gondot visel rólad. Jövődért többé nem te vagy felelős, hanem az Ur.

S mondhatom, hogy bizhatsz benne. Benne még soha, senkisé nem csodólt. Ugy fog vezetni, hogy csodálattal imádod majd.

Mikor Nááman a Jordán vizében meggyógyult s megismerte az igaz Istent, visszatért Elízushoz, hogy köszönetet mondjon. Többek közt ezt is mondja a prófétának: »A te szolgád többé égő áldozattal vagy egyéb áldozattal többé nem áldozik idegen isteneknek, hanem csak az Urnak.

De amint ezt kimondta, eszébe jut, hogy a Rimmon ünnep alkalmával neki is van szerepe a király mellett. Neki is, ott kell lennie a bálvány

nek egymással, míg mindkettő belátja, hogyha életben akarnak maradni, akkor nem szabad öszszecsapniok. Akkor mintegy ösztönszerűleg, az egyik lefekszik, s a másik felette ellép s így folytatja útját mindkettő.

Milyen szép dolog ez. Nem volna szép, ha az emberek is, de különösen a keresztyének a Krisztus kedvéért szintén megalázkodnának s engednének s megbocsátanának egymásnak. Mennyi öszszecsapás, mennyi keserűség, mennyi bánat maradna el akkor! S mennyivel jobban férnének össze az emberek!

Vajjon, ha felebarátoddal vájmi nézeteltérésed van s farkasszemet néztek egymással, tudsz-e lefeküdni, tudsz-e megalázkodni? Nemcsak az okosabb enged, hanem aki igazán hívő, az enged, még pedig Jézus kedvéért!

— **Az arany hatalma.** Krisztus után 79-ben öntötte el a tűzhányó Vezuv a két virágzó városkát, Herkulánumot és Pompejít. Azóta sok ásatást végeztek ott s majdnem az egész várost kiásták már a kövek alól. 1895-ben egy római földbirtokosnak házában egy csontvázat találtak egy szekrény mellett, mely tele volt ezüst tárgyakkal. Kezében a csontváz arany karpereceket, arany láncokat s egyéb drágaságokat szorongatott. A halálos veszedelemben az illető nem a menekülésre, hanem az aranyra és ezüstre gondolt, az tartotta vissza a gyors meneküléstől, s így a földi kincshez való ragaszkodása életébe került.

Sok keresztyén ember ma szinte így van a földi kincsekkel: Ragaszkodik hozzá görcsösen halála órájáig. A pénzes zacskót, vagy a pénz szekrény kulcsát az utolsó pillanatokig szorongatják a kezükben s legjobban szereinek a sok földi kincset elvinni a más világra. Míg ily görcsösen ragaszkodnak aranyhoz, ezüsthöz, elmulasztják a menekülést, elmulasztják lelkük üdvösségét munkálni. Mi kedvesebb neked? Pénzed, vagyonod, avagy lelked üdvössége?

Megjézi: — Aki igazán keresi az Urat, megtalálja. Balogh János uram derék vallásos ember volt. Mint presbyter soha nem hiányzott a templomból. Sokszor bosszantotta őt, mikor a hívők azt mondták, hogy mindenkinek meg kell térni s ők már megérték. Ő azt hitte, hogy nálánál jobb, igazabb s vallásosabb ember nincsen, azt hitte ő is megtért. Egy este a falu melletti földjére gyalogolt. Amint a vasuti síneknek haladt át, guta ütötte. Mikor magához tért, észrevette, hogy a sínek közt fekszik, de se mozdulni, se kiáltani nem tudott. Tudta, ha itt fog maradni, akkor az éjjeli vonat elgázolja. Rettenetes volt a helyzete. A toronyórát jól hallotta s izzadva olvasta a tovarohanó órákat s várta a halált. Mikor így a halálfélelem erőt vett rajta, világossá lett, előtte, hogy nem kész arra, hogy az Ur elé lépjen s számot adjon életéről. Kegyelemért kiáltott Istenhez. Nemokára életet érzett tagjaiban, mozdulni tudott s lassan bár, de hazavánszorgott. Hosszu betegség következett, mely idő alatt ő is megtért,

templomában. Arra gondol, vajjon keresztül tudja-e vinni előbb tett fogadalmát?

De nem retten vissza. Azt mondja Elizeusnak: »Ebben a dologban legyen az Ur kegyelmes a te szolgáltnak, hogy mikor bémegeyen az én uram a Rimmon templomába, hogy ott imádkozzék (mert ő az én kezemre lámaszkodik) azonképen én is meghajlok a Rimmon templomában.«

Náámán érzi, hogy ez összeegyeztethetetlen: Jehovában hinni s a bálvány templomába járni! Ugy biztatja magát, hogy a hivatása ezt magával hozta. Ő tehát nem a bálványnak szolgál, csak hivatását teljesíti.

Mit felelt neki Elizeus? Csak ennyit: »Menj el békességgel!«

Nem is veszi figyelembe Náámán aggodalmaskodását. Miért nem? Mert Náámán olyan dolgokkal törődik, amelyekkel már nem kell törődnie. Ő átadta magát az élő Istennek. Mint az élő Istennek gyermeke tér vissza hazájába, akit most már a jó Isten vesz gondjába.

Elizeus igen böles lelkipásztor. Nem állít fel Náámán számára törvényt s nem mondja: »Semmiféle sem szabad a bálványisteniszteleten részt venned, ez már nem egyeztethető össze a mostani hiteddel.« Nem, ezt nem mondja, hanem csak annyit mond: »Menj el békességgel«, vagyis ez azt jelenti: Ne törődj a megtérés után elkövetke-

ződő dolgokkal. Majd törődik azzal a jó Isten. Hogy meltsz-e még a Rimmon templomába, vagy sem, azt majd megmondja az Ur világosan.

Vajjon milyen volt Náámán élete miután Elizeustól gyógyultan tért haza? Felűnő, hogy erről semmit sem olvashatunk. Valószínűleg így volt: A legközelebbi Rimmon ünnepen Náámán a király mellett éppen úgy végezte szolgálatát, mint azelőtt is. De igen nehezére esett. Belátta, hogy ezt többé nem teheti. Kihallgatásra jelentkezett a királynál s arra kérte hogy a jövőben mentse őt fel ettől a szolgálatától, mert lelkijismerete ellen cselekszik, mikor a bálványisteniszteleten áldozatot mutat be. Ekkor a király így válaszol: »Bálványistenisztelet? Ne felejtse el Náámán, hogy államvallásunkat véd meg, ha így beszél.«

— »Tudom, felség, de mióta a Jordán vízben Izrael Istenének erejét önmagamon megtapasztaltam, azóta meggyőződtem, hogy más Isten Ő kívül nincsen. A többi isten az mind csak bálvány.«

— »Náámán, te elfelejtetd milyen állást töltesz be! Nem bánom, hogy szived melyén mit hiszel s miképpen gondolkozol, de mikor szolgálatban vagy, neked is úgy kell tisztelned hazánk bálványait, mint mi tesszük. Vagy különben olya-

lelkét az Urnak adta s a gofgotai kereszt lábánál, a Krisztus véreben talált bűnbocsánatot. Halálós ágyán örömmel tett bizonyosságot arról, hogy ő is mint az Urnak megért gyermeke halhat meg.

Vallásossággal még nem mehetünk be Isten országába, csak megtérés útján!

— Aki büszke, kárát vallja. Ott lakott fenn a várkastélyban a grófkisasszony. A fatu lakosaihoz delhog ereszkedett volna le. Igen büszke lány volt. Egyszer feljött hozzá a faluból a beteg kömüves mester leánykája, s azt mondta: »Édes atyám kéreti a grófkisasszonyt, hogy jöjjön rögtön hozzá. Mivel beteg, nem jöhet, pedig igen fontos mondanivalója van a kisasszony számára.« A büszke grófkisasszony ridegen elutasította a kis lányt, hogy neki parasztok között nincs mit keresni. Egy idő múlva megint lelkendezve jött a kis lány s azt mondta: »Kisasszony jöjjen gyorsan hozzánk. Atyám haldoklik, pedig valami fontos mondanivalója van. A háboru folyamán az Ön édes anyja sok aranyat és ezüstöt rejtett el. Édesatyám falazta be s azt az utasítást kapta, hogy csak akkor mondja meg Önnek, ha 20 éves lesz. Siessen, jöjjön, hogy édesatyám megmondhassa hol keresse a kincset.« Most persze futott a grófkisasszony le a faluba, de már elkésett, mire a kömüveshez ért, az már halott volt. Nagyon bosszankodott, de hűbe, a kincset sehol sem találta, pedig több helyen keresette. Szemrehá-

nyást tett magának büszkesége miatt, de azért mégsem változott. Továbbra is büszke maradt. Ne légy büszke, mert kárát valold!

— Szüntelen imádkozatok. Egy papi családban egyszer arról folyt a beszéd, hogy a bibliának ez az értelme: »Szüntelen imádkozatok« igen nehezen teljesíthető. Erre a szolgáló azt mondta a papnának, hogy nem is nehéz. A pap kíváncsi volt, hogy szolgálója hogyan értelmezi ezt a bibliai verset s azért megkérdezte: Mond csak Krisztina, te mit értesz ez alatt: »Szüntelenül imádkozatok?« Krisztina pedig így válaszolt: »Reggel ha felébredek, így imádkozom: Vigyázatok és imádkozatok: Ha felölözök, azt mondom: »Uram öltözz fel engem az Üdvösség ruhájába! Ha mosakodom, így fohászok: »Jézusom, véreddel moss engem fehérre mint a hó«. Ha jóllaktam, azt mondom: »Uram adj nekem innom az örök élet vízből, hogy föbbé ne szomjazzak meg. Ha tüzet gyújtok, azt mondom: »Uram gyújtsd meg bennem az irántad való szeretet tüzet!« Így teszek egész nap, bármit dolgozom. Erre a pap azt mondta: Nagyon jól teszed fiam, én is így fogok cselekedni!

Ime tehát nem is olyan nehéz a szüntelen való imádkozás. Egész napi munkád, s életed legyen: imádkozás.

W. J.

valaki fogja betölteni helyedet, aki nem gondolkodik úgy, mint te.

— »Tudod királyom, mily szívesen szolgáltam hazámat, miként hadakoztam. De ha lelkiismeretem ellen kell cselekednem, bármennyire is sajnánám, mégis inkább elvesztem állásomat, mintsem hitemet.

— »Furcsa egy rajongó vagy. Rohanj hát vesztedbe. Már hallottam, hogy egy idő óta nem úgy viselkedsz, mint az syrjai hadvezérhez illik. Hallom, hogy otthon, magánházadban is tartasz valami istentiszteletet, amelyen még zsidó szolgálód is részt vesz. Eddig nem akartam ezt szóvá tenni, mert szerettelek, de ha meggyőződésedhez ragaszkodsz s inkább Jehovának akarsz szolgálni, mint Rimmonnak, benyujthatod lemondásodat.«

Igy ment Nááman nyugdíjba, mint ezt ma mondanók: Vajjon megbánta-e? Semmiképpen. Inkább hálát adott Istennek, hogy megszabadította őt olyan állástól, amelyben lelkiismerete ellen kellett cselekednie. Bizonyára dicsérte Istent, hogy így vézte. Isten nem csinál hibát.

Most hozzád fordulok, aggodalmaskodó barátom. Te is attól tartasz, hogy nem tudod véghezvinni? Attól tartasz, hogy körülményeid összeütközésbe hoznak hiteddel? Né félj! Bizál az Urban! Ő mindent jól elrendez!

Bármilyen helyzetben is vagy, az Ur jól tud rólad gondoskodni. Bármint is aggódnál most, az Ur minden nehézséget elháríthat utadból. És ha nem hárítja el utadból? Akkor meg úgy jó — s ezt is meg fogod köszönni, mert javadra van.

Ismerek egy embert, aki azt mondta: Attól tartok, ha megtérek, hogy nem tudom véghezvinni! Aztán mégis nekibátorodott. Az Urra bízta magát, nem törődve azzal, hogy is lesz, mint is lesz. Az illető nagyon boldog lett. S aztán? Aztán áthelyezték. Eppen megtérése miatt. De ezzel az áthelyezéssel az Ur azon a helyen nagy ébredést adott! Most az illető persze nem mondja: Meglérnék, de félek, hogy nem tudom véghezvinni; hanem azt mondja: Benned bízom oh Uram, Jézus! Veled bátran megyek előre!

Hogy mit hoz számodra a jövő, az egyáltalában ne aggasszon. Csak azt hozhatja, amit az Ur jónak lát. Ő nem csinál hibát. Ugy fog vezetni, hogy vezetésével örömet egyetértesz.

Tehát bízzad magad bátran az Urra! Ő vár rád. Ne vársd még tovább. Nyugodtan rá bízhatod a jelent s a jövőt. Nem bánod meg soha! Véghez viheted a megtérést, csak akarnod és merned kell!